

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785.
ת.ד. 136. מען למברקים: עולמפרסט.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62259.
ההפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

הצורך הראשי:
אורי אנברי

ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה:
רוב איתו

עורך כיתוב:
סילבי קשת

עורך תבנית:
אהרון צור

כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:
צלם המערכת: אריה טרו

העתון הנקרא ביותר במדינה

9/16 י"ד

לא היתה זאת שנה משעממת, איני זוכר שנה אחרת בה עמדנו במאבקים כה רבים, המודרנו בחזיתות כה שונות.

החילה בא מיבצע-סיני, לבבי מערכת, המורכבת כולה מאנשים צעירים, כמעט ולא היתה אפשרות להוציא את העתון בתנאים כגיוס סוטאלי. אך דופק העולם הזה לא חדל מלפעום אף שבוש אחד, שלא חדל מלפעום מלפעום דופק העם.

בדרכים שונות ומסוננות הגענו לשדות-המערכה - לעתים במדים, לעתים באופן פרטיזני, וכאשר נסתיימו הקרבות, נמך לך העולם הזה את הסיפור הגדול והאמיתי ביותר של המלחמה כולה: "האפוס-היל טיראן".

המיבצע לא נגמר עבורנו ביום שנדמו החוחאים. הטלנו על עצמנו הפקיד נוסף, שנשכח מלב רבים מצועקי-ההידר. הלכנו לבתים הסכולים. היתה זאת עבודה טובה-לבבות לכולנו, שלקונו בה חלק: מטפחה אחרי מטפחה, אם אחרי אם, אשה אחרי אשה, יטבנו, שמענו, ולפעמים בכינו. אך נתנו לך - ולעם כולו - המונה נאמנה של בניס אלה, אשר נפלו למענו. אם העלעל באחד הימים במקרה בגליונות יטנים, אם ייתקל מבטך במסוננותיהם, ואם הזכור לרגע-קס כי אלה היו אנשים הייס, בניס לאב ולאס, צעירים שאתה הייב להם חוב שלא חוכל לפרוע לעולם - הרי מיאלה העתון את חובתו.

המדינה חזרה לימי שלום. לא כן אנחנו. לקראנו לגיוס מלא נוסף - אם כי בחזית אחרת. ביוט הנסיגה מעזה הידברו כמה יריות ברחוב תל-אביבי. אנו, שהיינו בעצמנו לא פעם קרבות של אלימות פוליטית, ידענו שהובחנו היא לחדור לעומקו של פסע זה. ניתחנו את הנסיבות בהגיון ציול. לרגע קס היסננו. ידענו טאנו נכנסים למלחמה הקטה ביותר של קיומנו. פרסמנו את טורה הדו"חיס על הש.ב.

התקפה-הנגד היתה עצומה. הכל נזרק לתוך הקרב נגדנו - הסתה גלויה לרצח, מסה של עלילות פנטסטיות, העמולה-לחס ארסיה, איומים בהפעלה חוקי-חירום נגדנו.

איך עמדנו בכל אלה? מנהלי הפנגנון האדיר השקיעו מאות אלפי לירות, גייסו אף מיטב (או מירע) מכסיריהם, הם נכסלו מפני שלא העריכו כראוי פרט אחד: אחר. הם חשבו שאפשר להפחידך, לרמותך, לזרוע בלבך אי-איכונך. הם טעו. הבדית הבלתי-במחובה שצנרתה בינך ובניניו, לפני למעלה משבע שנים, עמדה במבחןך.

על כך חודתי, ותודה כל חבני. קבל את ברכתנו לשנה הבאה. טוב משהרעה הדרך לפנינו, וטוב נלך בה יחדו. מה מסתחר מאחורי הדקס הבא? נקווה-נא שיהיה זה נוף יפה וטהור, נוף של שלום, אחווה ויצירה. *אורי אנברי*

אורי אנברי

מכתבים

שנה טובה
התחלתי לקרוא את העולם הזה לפני שבוע שנים בשמינית הנמסיה, ואני מד שיר לקרוא אותו כעת. כשאני נשוי ואב לשני ילדים, אני אחד מאותם הקוראים המפשיים את העתון ביום ג' בערב, מת הרזים עליו לעתים תכופות, מתחככים עם מייסדיו מדי שבוע בשבוע כמעט עם מכות, ואונם יכולים לוותר עליו אפילו שבעה אחר. ניסיתי לשאלו את עצמי: מה יש בי העולם הזה שהפך אותו לחלק מצוידי הנפשי? אין זאת צורתו החיצונית הטורפת, כי זו סאזה לה מחקים רבים, שאינם מניינים אותו כלל. אין זאת גם הצפיה לכתובת מסכסיונות, למרות שאני קורא אותו לרוב ברצון. אני חושב שתגורם שהפך את העולם הזה לחלק מן החיים היומיומיים של כל אחד מאיתנו, הוא היותו העתון הנפשי ביותר שיש לנו. הוא העתון שבו אנחנו מוצאים את עצמנו, את השקפתנו, את הדרך שבה אנחנו רוצים לחיות. הוא העתון שבו אנחנו מוצאים את השקפתנו, את הדרך שבה אנחנו רוצים לחיות. הוא העתון שבו אנחנו מוצאים את השקפתנו, את הדרך שבה אנחנו רוצים לחיות.

שאלתו למערכת את איחוליהם לשנה החדשה.

בייף וכפיה

קראתי את מאמרו של אורי אנברי על ענין כיפה וכפיה (העולם הזה 1041). האם אונכם מבינים שבזמן שאתם נלחמים נגד הדת אחת נלחמים נגד עצמכם? מה מנע מעמנו התבוללות - הקולנוע? הפרט? וכי לא כדאי לותר על תענוג רגעי כמו נסיעה בישבה, תמורת עתידו של העם? כושה היא לעתון עברי הנלחם נגד שהי תות נשמית, ואינו ישם לב לשחיתות רי חית, ובושה היא לעמוד לצד מפלגה כמו לאחדות-העבודה, שמפאת חוסר אידיאולוגיה רוצה לרכוש את העם על ידי דמונוניה. אבישי טל, כפר חסידים

העולם הזה מעולם לא נלחם בדת, אלא באלה המשתמשים בה כקדוים לתפור בו.

הגיע הזמן לשים קץ להפקרות הזאת, שקומץ אנשי דת, שאיבדו כל קשר עם שקוע מציונות, יפילו את מוראם על העם כולו. אשר לאלוהים ינתן לאלוהים ואשר לאורחים ינתן להם. האם אנתנו נס? צאים בימי הביניים, שהדה תישלש במדינה? הגיע הזמן שהאורחים יתארגנו כרי לשים קץ לשעוריהם זו.

ד. א. גבעתיים

כל ימי נלותנו סבלנו קשות מאייסובי לגות ואייכנה. נשאלת השאלה איך אנו, שהיינו במשך דורות קרבות, עושים אותו הדבר כאן בארצנו. בין לזולתנו ובין לעצמנו? קראתי בעתון על אב ובנו בגליל המערבי, שהיכו את שכנם על שי שישן בשבת. הרי איאפטר ולא נוכל לבנות טרינה, כאשר ישנה בה איסובלנות כלי כך קשה. הגיע הזמן שמחוקקינו יעבירו במוסר העליון שלנו סדרת חוקים, שתקבע עונש לכל הטועה ובוולתו על רקע אי סובלנות מכל סוג שהוא.

עובד גושן, תולית

מיטה נפרדת, בית משותף

על בית משותף ועל השתלבות במרחב השמי (שאינו קיים) קל מאוד לכתוב ב"תל-אביב" (העולם הזה 1040). עורכי העולם הזה הם שדכנים מצויינים, אלא מה - הכל מוכיח כי חתו ויש חופם, רק הכלה הערבית אינה מסכימה לכאז. מה יש לשקר, אני וכל בית ישראל מרוצים מאוד מהפי לוג במחנה הערבים, ואין כל חשק להכניס אותם למיטה אחת אפילו אם אנו נרים כבית משותף.

מאיר איזנברג, תל-אביב

אך אנתנו יכולים להיות בבית משותף עם עמי ערב, אם אפילו לא שילמנו את מדי-המפתח, ומנהיגינו אינם חושבים אפילו לשלם חלק ממנו? נדמה שלאחרונה פסק אפילו האחרון במדינאנו לחשוב על רעיון כמו שלום. השמטנו המחשבתיה הזה כפרכ מנהיגי ישראל ממש הרמים. הם נרתלים אפילו מהמלה שלום. המהווה עבורם רק משיגת-עמולה אחים.

שלמה קיפר, ירושלים

אימפריאליזם סובייטי? אתם קוראים על כך שבתי-המועצות עוזרת לסוריה, הלוחתה בעוץ למען "החוריה" של האימפריאליזם הרוזן? האם כך גם כינתם אותם כשאנו לחמני נגד האימפריאליזם הבריטי וסוכניו? והם רוק הם עמדו או לצידנו מבחינה מוסרית וחסרית.

שמואל קרני, הרצליה

העושר והעשור

במאמרם על סיבוי של וייסנאל האחי ראי לחג העשור (העולם הזה 1040) הזכיר ברתם בין היתר שוויסנאל אינו חוק למשכורת מעבודתו להכנת חג העשור, וכי הוא מקבל 18% מהכנסות מנכית יד חיים וייצמן. אני חושב שאתם מועים. היא כן זקוק לכסף מומן. והעובדה, שהנהלת יד חיים ויצמן מעבכת את משרותיה החדשית בכר 181 ל"מ להדריס אונגוט 57. אם מר שוויסנאל באמת אינו זקוק לכסף המניע ל"א אבקש ממנו לישחרר את משכורתו, לפחות לכבוד החגים.

יוסף בשארי, רחובות

אני מציע שרנל חגיגת העשור, במ קום לנהל חגיגות במשך שנה, כדאי יותר שהמשמלה תצא בקריאה למיודע ערב כי קריאה לשלום. אזלי עתה, כשהמצב די חמור במדינות אלה, אזלי יסכמו.

מסקה סודרי, כפר-טבא

מסיכופאטים

כשקראתי על הפסיכופאטים מיתי המשי לחות הישראליות לפסטיבל במוסקבה (הער) לס הזה 1040) לא תיארתי לעצמי שמסקנות העולם הזה הן כל כך אוניקסיות. באו מאורעות השבוע האחרון פרשת הנפסח חזו, והוכיחו לי מה נכונה השקפתכם. השמעות המישלחות היריבות לא פגעו אישה ברעותה. הקרבן היחידיו הו יתודי בריתימועלות, שנטשו קצת לרווחה קודם הפסטיבל. הם יענשו על האויולות שבהתנהגות הישראלים. בועז שורק, חיפה

המאמר עניין אותי מאוד. ביחוד הקטע על התנהגות הקומוניסטים במוסקבה, ועל השמעות הנוראות שהשיעו בעתם את סמל ישראל. אולם השאלה היא באיזה מידה עתונכם, המתרוע נגד כל הרע בישי ראל, מפסיק להיות ישראלי בתנועה לחיך לארץ? אותו קהמיה "שנפסחם כלפי ה" קומוניסטים אמור לנכיסם. האם אתם שול חים לחיך-לארץ רק גליונות של כדרים טובים?

שלום פרידה, ירושלים

בבית-המשפט סובייטי (העולם הזה 1041), אני מחכה כבר בקוצר רוח לכתבה: "הייתי אסיר בבית-הסוהר סובייטי".

יצחק שוילי, תל-אביב

טאדיסטו

שעורגג

גם לרעתי סגום מסקריני שהוציאה וערת החקירה לשעוריות לינה א' אולם אם לדון לפי המצב הקיים בהתאחדות הכדורגל, הרי היה מסקריני זה הרע במעטו. בארץ אחרת היו הקבוצות המעורבות בכדור מוציאות כלי ממשקחי הליונה. בדבריו של מוסי ליטבך (העולם הזה 1040), מאמן מכבי רחובות, ניכר כי אין הוא בטוח כי צדקתו. הוא אף ניסה ללל להכחיש את אשמה קבוצתו, אולם הוא סופר על כוחו - במס הפיסייפיטי בהתאחדות.

כניעתה של ההתאחדות לכדורגל למכבי רחובות היתה הרתיסכנות לקיום הספורט ההוגן בכלל.

למוסי ליטבך אין סיפה של כבוד עצמי. בהתייבוב בני וערת החקירה לשעוריות לינה א', נשאל מוסי מדוע לא הניב על פירסום העולם הזה. על כך ענה מוסי ליטבך: "מוי בכלל סכיר את העתון הזה, אף אחד לא ישם לב מה שהם כותבים". איד לא התבייש מוסי זה לפרסם את טענותיו הספטייות מעל רפי העתון שאיש לא סכיר אותו?

במדור הספורט (העולם הזה 1039) חיר מיעה ידועה קצרה על השחקן אשר וליקוביץ אשר עתונים שונים הודיעו שהבקיע שער באחד ממשקחי קבוצתו באירופה, בו בזמן ששחקן זה לא עורף כלל למפע.

אשר וליקוביץ הינו אחד ממשקחיה הי ותקים והמוכשרים של הפועל פתח-תקוה. ספורטאי שנתן במשך 10 שנים את כל ישותו לקבוצה ולא אחת הביא לה נעי חונות מזהירים. כדורגל זה, שהוא כרנע בכומר מצוייני לא עורף למפע קבוצתו. ישנו כאן סיפוט שמועל של אדם שנתן הכל לקבוצה, וקיבל בתמורה כסירה מצלי צלה.

צבי נחמן, פתח-תקוה

האיש שנשאר

במדור הספורט (העולם הזה 1039) חיר מיעה ידועה קצרה על השחקן אשר וליקוביץ אשר עתונים שונים הודיעו שהבקיע שער באחד ממשקחי קבוצתו באירופה, בו בזמן ששחקן זה לא עורף כלל למפע.

אני ממש מתפלא על שהכנתם חומר כה לקולק ומלולר, כמו סיפורי קונפידנשל (העולם הזה 1040) לעתון. כי אפילו לגבי חומר מועתק הנה עליכם אחריות. בטוחני שרבים מקוראים היו מוותרים ברצון על הכתבה. מן הראוי להבא לוותר על חומר מסוג זה, אפילו אם קהל מסוג מסויים יהנה ממנו.

אכילה עלם, גבעתיים

אתם מוכירים לי את הילד שבא אל אביו והשיע לו כללה עסיסות ערבית, ואמרי: "אבא, נכון שאסור להניד...". בעוד שעתונים אחרים הכירו בכלים ספור רות את פרשת קונפידנשל, הקדשתם לה אתם שער ושלווה עמודי. שובו מורככם הרעה בניס סוררים, שובו וימחל לכם. אגא. הבטיחו לקוראים שובו וימחל לכם. חומר ממין זה.

מאיר קסון, תל-אביב

אני יכול לחזור באזניכם רק על מה שכתבו קוראי השבועון טיים לעתונם: כאשר זה פירסם את החומר עליו נשפט קונני רנשל: "עובד סיפורים מעין זה לעתוני הרמש בישראל, והמשיכו לתת לקוראים את החומר הטוב שהונגל אלינו".

יוחנן חזנה, ירושלים

לא הבנתי בשום מניס מדוע יצאתם בקצה על השפתיים לגרף את קונפידנשל. העובדה היא שזה אחד מכתבי-העת הנמי כרים ביותר בעולם, ועובדה זו מוכיחה לה יש ביקוש רב לחומר מעין זה שהעתון מפרסם. ומה שהקהל דורש זה צריך לתת לו. רק במדינה בה מופיע עתון כמו קונפידנשל יש דמוקרטיה אמיתית.

חביב עיני, רמת-גן

בלי שלום בית

קראתי בעתונכם על פרשת הזוג שלום (העולם הזה 1039 והלאה), וברצוני להצי בייע על כך שיותר משיש דראונ לכוניות האשה יש לראובן לכויות הגבר. הוא המופלה לרעה בישראל, ולראיה אביא את פרשת נשואי אני. אשתי נשאה לי לפני כשנה וחצי בנשואי אהבה. להפתעתי הרי בה החלה אחרי חמשה חודשי נשואים בלי בדי להערך מן הבית לילות שלמים ללא הסכר. כן החלה להזניח את חובותיה בבית ולזולל בכבודי.

באחד הלילות, כשעברתי במסמרת לילה בבית-החולים, מסה זו הריקה את ביתי וברחה לבית הוריה. למרבה חוצפתה תבעה ממני מוגנות, כשנענה שהיא הרה ממני. מובן שנוכח התנהגותה היו כלבי פסקות אם אמנם אני הוא אבי הילד. לו נתנתי כפי שהנהג ה"ר שלום, והייתי שוכר בלשים וצלמים, הייתי יכול להביא הוכחות לבנידותיה. אולם מאחר שהנתי לפי ה" מוסר המקובל, אני נדרש לשלם מוגנות לאשה שנשכחתי אותי ורוקנה את ביתי. היות והעולם הזה קרא בשעתו לחיטון חוקי העולל ביטח האישות, ומאחר שבעיני היא בעיני רבים במדינה, הנני להציע כי בתיקון החוק יובא בחיבובו גם העולל הנעשה לנבר.

מאיר א. ירושלים

קפטן ג'ונס

בשבוע החולף הגיע לישראל בפעם ה ראשונה מטוס בריטניה של אל-על (העולם הזה 1041). בכל העתונים הופיע סיפור על המאורע, בו צויין כאילו צבי שוהר, הקברניט הראשי של אל-על, היה קברניט המטוס, האמת היא שהמטוס הובא בטיקוד של מר טום ג'ונס. מספח מים של אל-על מר ג'ונס הוא עובד זר בחברה, והוא נאמן בעבודתו כמשיך שש שנים. מדוע היה צורך לקפח אותו ולהטעות את ה צבור בודיעה בלתי נכונת?

עובד אל-על, תל-אביב

העולם הזה 1042